

ת"פ 7168/08 - חדר זובידאת נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

01 אוגוסט 2018

ת"פ 7168-08 מ.י. פרקליטות מחוז חיפה-פלילי נ' זובידאת(אסיר) ואח'

מספר בקשה: 41

בפני	כב' השופט אברהם אליקים, סגן נשיא
מבקש	חדר זובידאת
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. בפניי בקשת המבקש למנות את ימי הפסילה אשר הוטלו עליו במסגרת גזר הדין שניתן בתיק זה מיום מעצרו, היינו מיום 1.10.2008, תגובת המשיבה על בקשתו ותגובת המבקש עליה.

המבקש נעצר ביום 1.10.2008, ובית משפט גזר עליו לצד עונש של 15 שנות מאסר בפועל, עונש של פסילת רישיון נהיגה למשך 15 שנים.

בבקשתו פירט המבקש כי בעת מעצרו חולט רכבו יחד עם מסמכים, לרבות רישיון הנהיגה אשר היה ברכבו ועל כן מעולם לא הפקיד את רישיונו בבית המשפט או במשרד הרישוי. עוד הוסיף כי פנה לבית משפט בבקשה זו כי התבקש כעת על ידי לשכת נשיא המדינה להמציא את אישור הפקדת רישיון הנהיגה כתנאי לבירור בקשת החנינה שהגיש בעניין עונש הפסילה שהוטל עליו.

2. המשיבה בתגובתה טענה כי לפי הפסיקה הסמכות לדון בבקשה היא של רשות הרישוי, וכי לפי תקנות 556 ו-557 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 יש חשיבות להסדר הקבוע בתקנות שכולל מסירה בפועל של רישיון הנהיגה, בין אם הרישיון עדיין בתוקף ובין אם תוקפו פקע עוד קודם למתן גזר הדין. עוד הוסיפה כי לפי החוק רק לאחר שחרורו של המבקש ממאסרו תחל להימנות תקופת הפסילה, וזאת אף אם המבקש היה מפקיד את רישיונו או תצהיר בדבר היעדר רישיון.

3. המבקש בהתייחסותו לבקשה קיבל חלקית את עמדת המשיבה וביקש כי חישוב מניין ימי הפסילה יחל מיום מתן גזר הדין, קרי יום 16.3.2010 ולחלופין מיום שחרורו מהמאסר, דהיינו מיום 14.12.2016.

דיון

עמוד 1

4. בבש"פ ג'אבר נ' מדינת ישראל (14.4.2014) (להלן- עניין ג'אבר) נקבע כי הסמכות לדון בבקשה לחישוב תקופת הפסילה נתונה למשרד הרישוי, וכך נקבע:

"אמור מעתה, כי הסמכות נתונה לרשות הרישוי, וכי נגד החלטתה ניתן להגיש עתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים, באשר הוא מוסמך לפי סעיף 14(א) לתוספת הראשונה לחוק בתי משפט לעניינים מנהליים, התש"ס-2000, לדון ב"החלטה של רשות לפי פקודת התעבורה, לרבות החלטה בעניני רישוי... של נהגים".

איני רואה במקרה זה סיבה לסטות מהקביעה שניתנה בעניין ג'אבר.

למעלה מהצורך אציין כי בעניין ג'אבר נדון עניין דומה, בו המבקש לא יכול היה להפקיד את רישיונו משזה נמצא בתיק המשטרה וכך נקבע:

מן הראוי לנו גם לשוות לנגד עינינו את הלך-מחשבתו של אזרח מן השורה שנדרש להפקיד את רישיון הנהיגה שלו. אם אבד לו רישיונו, לבטח הוא מודע לכך שלא מילא אחר חובתו להפקיד את הרישיון, והרי זה אך סביר וטבעי לצפות ממנו כי יבין שעליו לנקוט בצעד חלופי. למצב דברים זה נועדה הגשת התצהיר חלף המצאת הרישיון. לא כן לגבי אדם שרישיונו נלקח ממנו בשעת חקירה ונמצא בתיק המשטרה. אזרח מן השורה עשוי שלא לדקדק בין משטרה, מזכירות בית משפט, ומשרד הרישוי. גבי דידו, אחת הם כל הגורמים הללו - הרשות. .. האזרח רשאי להניח כי מילא אחר חובתו... בעידן שבו אנו חיים, קדמה של טכנולוגיה, תקשורת ומחשוב, הדעת נותנת - על כל פנים, רשאי אזרח לסבור כך - כי ככל שיש צורך במסירת רישיון הנהיגה למזכירות בית המשפט או למשרד הרישוי, תעשה זאת המשטרה, שהרי הרישיון נמסר לה בתיק החקירה מושא המשפט.

במקרה שלפניי המבקש לא פירט טענתו כי רישיונו נלקח ממנו יחד עם רכבו וכן לא הביא בפניי אסמכתא לטענתו זו, ועל כן איני קובע עמדה בסוגיה זו וטענה זו תיבחן בפני הרשות לה נתונה הסמכות לדון בבקשה.

5. אני דוחה כאמור את הבקשה, על המבקש לפנות לרשות הרישוי.

ניתנה היום, כ' אב תשע"ח, 01 אוגוסט 2018, בהעדר הצדדים.